

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Marie Žiškové a soudců JUDr. Lenky Kaniové a JUDr. Filipa Dienstbiera v právní věci žalobce: **I. O.,** zastoupen Mgr. Markem Čechovským, advokátem se sídlem Opletalova 1417/25, Praha 1, proti žalované: **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců,** se sídlem nám. Hrdinů 1634/3, Praha 4, o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 11. 5. 2017, č. j. MV-47574-4/SO-2017, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Českých Budějovicích ze dne 23. 5. 2018, č. j. 51 A 49/2017 - 57,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá.**

II. Žalobce **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

III. Žalované **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci a řízení před krajským soudem

[1] Dne 27. 2. 2017 zamítlo Ministerstvo vnitra žádost žalobce o povolení k přechodnému pobytu rodinného příslušníka občana EU z důvodu nesplnění podmínky podle § 87b odst. 1 ve spojení s § 15a zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců, ve znění účinném do 17. 12. 2015 (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), neboť dospělo k závěru, že

žalobce není rodinným příslušníkem občana Evropské unie. Odvolání žalovaná dne 11. 5. 2017 zamítla.

[2] Proti rozhodnutí žalované brojil žalobce žalobou u Krajského soudu v Českých Budějovicích. Krajský soud žalobu zamítl jako nedůvodnou. Rozhodnutí žalované neshledal nepřezkoumatelným, z odůvodnění rozhodnutí je zřejmé, z jakých skutkových závěrů žalovaná vycházela a jak zjištěné skutečnosti hodnotila. Žalovaná také dostatečně vypořádala jednotlivé námitky žalobce.

[3] Krajský soud konstatoval, že na žalobce nemůže být nahlíženo jako na rodinného příslušníka občana EU podle § 15a odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců, neboť není splněna podmínka vyživovanosti žalobce občanem EU. Správní orgány na základě provedených výslechů konstatovaly, že žalobce žil a stále žije ve společné domácnosti se svými rodiči, kteří jej vyživují a dědeček žalobce, občan EU, se v dané době na jeho výživě pouze spolupodílí. Rovněž bylo poukázáno na to, že matka žalobce je na území České republiky ekonomicky činná. Krajský soud neshledal v tomto posouzení žádné vady. Je zřejmé, že žalobce byl svými rodiči v zemi původu vyživován v souladu s jejich rodičovskou povinností a tento stav nedoznal výraznější změny po příchodu na území České republiky. Otec žalobce sice není na území České republiky ekonomický činný, to však neznamená, že by neplnil své vyživovací povinnosti vůči žalobci. Právě otec žalobce předal dědečkovi žalobce po jejich příjezdu 1.000 EUR na náhradu nákladů jejich pobytu. Žalobce není na svém prarodiči existenčně závislý a jejich vztah nenahrazuje vztah žalobce s rodiči. Skutečnost, že dědeček uhradil za žalobce náklady na stravování ve školní jídelně a že s ním sdílí domácnost, sama o sobě nedokládá, že by byl žalobce svým prarodičem vyživován ve smyslu předmětného ustanovení.

[4] Krajský soud uzavřel, že žalobce, ač k tomu byl povinen, neprokázal závislost na výživě občanem EU. Skutečnost, že žalobce nesouhlasí s posouzením shromážděných podkladů nelze zaměňovat s nedostatečným zjištěním skutkového stavu.

[5] Dále se soud zabýval otázkou, zda na žalobce dopadá náhradní kategorie dle § 15a odst. 3 písm. b) zákona o pobytu cizinců. Nejprve podrobně vyložil, jaký vztah je myšlen vztahem obdobným vztahu rodinnému na základě rozboru různých časových verzí zákona o pobytu cizinců a směrnice Evropského parlamentu a Rady 2004/38/ES. Následně dospěl k závěru, že mezi žalobcem a jeho prarodičem neexistuje vztah obdobný rodinnému, ale přímo vztah rodinný, z toho důvodu se na něj § 15a odst. 3 písm. b) zákona o pobytu cizinců nevztahuje.

[6] Již z verze účinné k době podání žádosti je zřejmé, že zákonodárce neměl v úmyslu rozšiřovat okruh oprávněných osob o další příbuzné nesplňující kritéria § 15a odst. 1 zákona o pobytu cizinců. Odstavec 3 písm. b) citovaného ustanovení dopadal primárně na ty osoby, které s občanem EU nemají vztah rodinný (tj. otec a syn), ale vztah obdobný vztahu rodinnému (např. druh a družka). K tomu odkázal také na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 4. 2010, č. j. 5 As 6/2010 – 63, č. 2094/2010 Sb. NSS. Dále soud uvedl, že úvahy žalobce o nutnosti podřazení vztahu vnuk – prarodič do kategorie osob podle uvedeného odstavce čistě proto, že zde není jiné kategorie, jsou zcela

neopodstatněné. Je pouze na vůli zákonodárce, jakým způsobem jednotlivé kategorie osob upraví.

[7] Krajský soud neshledal důvodnou ani námitku porušení zásady legitimního očekávání. Žalobcem uváděná rozhodnutí měla odlišný skutkový základ. V případě rozhodnutí ze dne 20. 9. 2013, č. j. MV-58797-5/SO/sen-2013, se žadatelka (ročník 1958) dovolávala postavení osoby podle § 15a odst. 3 písm. b) zákona o pobytu cizinců na základě toho, že sdílela společnou domácnost s občany EU, a to svým tchánem, vnukem a eventuálně i dcerou, jenž měla přislíbeno udělení občanství. V případě druhého rozhodnutí se jednalo o žadatelku (ročník 1951), jež byla matkou, babičkou a tchýní občanů EU, přičemž prvostupňovému správnímu orgánu bylo uloženo, aby opětovně posoudil, zda žadatelka je rodinnou příslušnicí občana EU.

[8] Ani námitku nepřiměřenosti rozhodnutí krajský soud neuznal. Odkázal na závěry prvostupňového správního orgánu, který přihlédl ke skutečnosti, že žalobce má na území domovského státu příbuzné, svého bratra, strávil zde většinu svého života a docházel zde rovněž do školy. Tuto argumentaci žalovaná v rámci napadeného rozhodnutí rozšířila a jejím závěrům nelze nic vyčítat. Žalobce požadoval detailní vypořádání řady dílčích aspektů, rozsah a podobu posouzení přiměřenosti dopadů rozhodnutí podle § 174a zákona o pobytu cizinců však shledal krajský soud dostatečnou. Krajský soud dále podrobněji rozebral námitky týkající se problémů se systémem Visapoint, školní docházky žalobce a porušení Úmluvy o právech dítěte.

II. Kasační stížnost a vyjádření žalované

[9] Proti rozsudku krajského soudu podal žalobce (stěžovatel) kasační stížnost.

[10] Stěžovatel považuje rozsudek za nepřezkoumatelný, neboť krajský soud se dle jeho názoru dostatečně nevypořádal s uplatněnými žalobními námitkami.

[11] Stěžovatel setrvává na stanovisku, že rozhodnutí žalovaného je nezákonné. Stěžejním je posouzení právní otázky, zdá vztah stěžovatele a jeho dědečka lze považovat za vztah obdobný vztahu rodinnému, resp. zda lze stěžovateli přiznat postavení rodinného příslušníka občana EU ve smyslu zákona o pobytu cizinců a na základě přiznání tohoto postavení mu na území ČR udělit přechodný pobyt.

[12] Stěžovatel pokládá napadené rozhodnutí za nepřezkoumaltené, neboť z něj vyplývá, že správní orgán zamítl předmětnou žádost, protože dospěl k závěru, že žadatel není rodinným příslušníkem občana Evropské unie. Zároveň však uvedl, že má-li žadatel vztah se svým prarodičem, tak se z principu jedná o vztah rodinný, a tudíž je vyloučeno, aby byl podřaditelný pod kategorii § 15a odst. 3 písm. b) zákona o pobytu cizinců. Stěžovatel v tomto spatřuje kolizi v otázce, zda žadatel je či není rodinným příslušníkem občana EU.

[13] Postup žalovaného považuje stěžovatel za rozporný s dosavadní aplikační praxí a § 2 odst. 4 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád. Stěžovatel ve svém žalobním návrhu odkázal na konkrétní rozhodnutí, ve kterých za zcela identických právních a skutkových okolností žalovaný detailně zkoumal vztahy mezi účastníky řízení a následně po prokázání

sdílení společné domácnosti přechodný pobyt udělil. Krajský soud pouze převzal argumentaci žalovaného a uvedl, že se nejednalo o skutkově a právně totožné případy. Stěžovatel se však domnívá, že se vždy jednalo o posouzení totožné otázky, tedy sdílení společné domácnosti, a odkazuje na rozhodnutí žalovaného č. j. MV-76938-5/SO/sen-2013, rozhodnutí č. j. MV-58797-5/SO/sen-2013, rozhodnutí č. j. MV-82454-1/OAM-2012, a rozhodnutí č. j. MV-74595-4/SO-2012.

[14] Stěžovatel dále namítá, že správními orgány ani soudem nebyla správně posouzena otázka přiměřenosti ve vztahu k soukromému a rodinnému životu stěžovatele. Odkazuje přitom na faktory jmenované v rozsudku Evropského soudu pro lidská práva ze dne 31. 1. 2006, *Rodrigues da Silva a Hoogkamer proti Nizozemsku,* č. 50435/99, bod 39; a rozsudku velkého senátu ze dne 18. 10. 2006, *Üner proti Nizozemsku,* č. 46410/99, body 57-58. Správní orgán dle stěžovatele při posuzování nedostatečně zjistil skutkový stav, posouzení postavil na domněnkách a nevzal v úvahu poskytnutá čestná prohlášení. Žalovaný ani krajský soud se nevypořádali se všemi námitkami a aspekty přiměřenosti dopadů rozhodnutí.

[15] Žalovaná se ve vyjádření ke kasační stížnosti ztotožnila s posouzením krajského soudu.

III. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[16] Nejvyšší správní soud při posuzování kasační stížnosti hodnotil, zda jsou splněny podmínky řízení, přičemž dospěl k závěru, že má požadované náležitosti, byla podána včas a osobou oprávněnou, a je tedy projednatelná.

[17] Poté přezkoumal napadený rozsudek krajského soudu v rozsahu kasační stížnosti a v rámci uplatněných důvodů, ověřil při tom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.), a dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

[18] Nejvyšší správní soud se nejdříve zabýval námitkami nepřezkoumatelnosti, neboť pouze přezkoumatelné rozhodnutí je zpravidla způsobilé být předmětem dalšího hodnocení z hlediska tvrzených nezákonností a vad řízení (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 8. 2009, č. j. 2 Azs 47/2009 – 71). Stěžovatel v úvodu kasační stížnosti obecně konstatuje, že krajský soud se nevypořádal se všemi uplatněnými žalobními námitkami. Tomuto tvrzení však Nejvyšší správní soud nepřisvědčil. Krajský soud v rozsudku pečlivě zrekapituloval uplatněné žalobní námitky a popsal, z jakého důvodu je neshledal důvodnými. Nadto je třeba upozornit, že podle ustálené judikatury nemusí krajské soudy nutně vypořádávat každý dílčí argument uvedený v žalobě. Jejich úkolem je vypořádat se s obsahem a smyslem žalobní argumentace (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 4. 2014, č. j. 7 As 126/2013 – 19). Podstatou sporu, jak ji ostatně identifikoval i stěžovatel v kasační stížnosti, je zde otázka, zda lze vztah stěžovatele a jeho dědečka považovat za vztah obdobný vztahu rodinnému. Této otázce se krajský soud pečlivě věnoval a vypořádal i další námitky týkající se porušení

zásady legitimního očekávání, otázky přiměřenosti či odkazy na jiná soudní a správní rozhodnutí.

[19] Nelze dále souhlasit ani s domněnkou stěžovatele, že žalovanou konstatované nenaplnění podmínek pro postavení stěžovatele jako rodinného příslušníka občana Evropské unie dle § 15a odst. 1 zákona o pobytu cizinců na straně jedné a označení vztahu stěžovatele a jeho dědečka za vztah rodinný na straně druhé jsou vzájemně neslučitelnými a rozpornými právními závěry správních orgánů. Žalovaná podrobně vysvětlila právní úvahy, na základě kterých k těmto závěrům dospěla. Věcnou správnost tohoto závěru pak potvrdil i krajský soud. Také Nejvyšší správní soud se s tímto závěrem z níže uvedených důvodů ztotožňuje.

[20] Ustanovení § 15a zákona o pobytu cizinců ve znění účinném do 17. 12. 2015 zní:
(1) Rodinným příslušníkem občana Evropské unie se pro účely tohoto zákona rozumí jeho a) manžel, b) rodič, jde-li o občana Evropské unie mladšího 21 let, kterého vyživuje a se kterým žije ve společné domácnosti, c) dítě mladší 21 let nebo takové dítě manžela občana Evropské unie a d) nezaopatřený přímý příbuzný ve vzestupné nebo sestupné linii nebo takový příbuzný manžela občana Evropské unie.

(2) Za nezaopatřenou osobu podle odstavce 1 písm. d) se považuje občanem Evropské unie nebo jeho manželem vyživovaný cizinec, který a) se nejdéle do 26 let věku soustavně připravuje na budoucí povolání, b) se nemůže soustavně připravovat na budoucí povolání nebo vykonávat výdělečnou činnost pro nemoc nebo úraz, anebo c) z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu není schopen vykonávat soustavnou výdělečnou činnost.

(3) Ustanovení tohoto zákona, týkající se rodinného příslušníka občana Evropské unie, se obdobně použijí i na cizince, který hodnověrným způsobem doloží, že a) je příbuzným občana Evropské unie neuvedeným v odstavci 1, pokud
1. ve státě, jehož je občanem, nebo ve státě, ve kterém měl povolen trvalý či dlouhodobý pobyt, žil s občanem Evropské unie ve společné domácnosti,
2. je občanem Evropské unie vyživovaný, nebo
3. se o sebe z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu nedokáže sám postarat bez osobní péče občana Evropské unie, anebo
b) má s občanem Evropské unie trvalý vztah obdobný vztahu rodinnému a žije s ním ve společné domácnosti.

(4) Ustanovení tohoto zákona týkající se rodinného příslušníka občana Evropské unie se použijí i na cizince, který je rodinným příslušníkem státního občana České republiky.

[21] Stěžovatel v kasační stížnosti nečiní sporným, že na něj nedopadá žádná z možností uvedených v § 15a odst. 1 zákona o pobytu cizinců. Krajský soud v rozsudku přesvědčivě vyložil, že toto ustanovení nemůže být aplikováno [v jediné podobě, která by byla možná, tedy možnosti uvedené v § 15a odst. 1 písm. d)] z důvodu absence podmínky vyživovanosti stěžovatele jeho dědečkem – občanem EU. Spornou otázkou je však posouzení vztahu stěžovatele a jeho prarodiče z hlediska § 15a odst. 3 písm. b) zákona o pobytu cizinců, tedy zda se jedná o vztah obdobný vztahu rodinnému. Této problematice se Nejvyšší správní

soud věnoval již v rozsudku ze dne 16. 4. 2010, č. j. 5 As 6/2010 – 63, č. 2094/2010 Sb. NSS, na který odkazuje též krajský soud.

[22] V tomto rozsudku Nejvyšší správní soud uvedl, že: *„Je tedy nutno zabývat se nejen tím, zda cizinec žije ve společné domácnosti s občanem Evropské unie, ale také tím, zda lze vztah mezi nimi považovat za vztah obdobný vztahu rodinnému. Vztah obdobný vztahu rodinnému musí být však definován tak úzce, jak je definován vztah rodinný, musí se proto jednat o vztahy analogické vztahům mezi rodinnými příslušníky, tak jak je zákon v souladu se Směrnicí vymezuje. Za vztah rodinný je bezesporu považován vztah rodiče - děti, prarodiče - děti. Lze v této souvislosti proto akceptovat názor stěžovatele stran posuzování takovýchto vztahů (obdobných vztahům rodinným), existují-li mezi určitými osobami, které mezi sebou mají určitou dlouhodobou úzkou citovou a jinou vazbu, přitom takové vztahy lze přirovnat ke vztahu např. rodiče – děti, prarodiče – vnuci.“*

[23] Z rozsudku plyne, že rodinnými vztahy jsou právě vztahy rodinných příslušníků, jež odpovídají dílčím ustanovením § 15a odst. 1 zákona o pobytu cizinců. Z rozsudku lze dále dovodit, že takové vztahy, které formálně nejsou rodinnými vztahy dle § 15a odst. 1 uvedeného zákona, ale jsou jim svým obsahem (tedy v rovině faktické) analogické, lze při splnění dalších podmínek kvalifikovat jako vztahy obdobné vztahům rodinným ve smyslu pojmu zavedeného ustanovením § 15a odst. 3 písm. b) zákona o pobytu cizinců.

[24] Na tento závěr navázal Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 7. 12. 2016, č. j. 1 Azs 273/2016 – 29, ve kterém uvedl: *„Vztah obdobný vztahu rodinnému je tedy vykládán restriktivně. Ačkoliv obsah pojmu dopadal v době rozhodování žalované na širší okruh vztahů než citovaný článek 3 odst. 2 písm. b) Směrnice (vztahoval se na všechny trvalé faktické vztahy obdobné vztahům rodinných příslušníků dle § 15a odst. 1 zákona o pobytu cizinců, nikoliv jen na vztah partnerský), nezahrnoval vztahy sourozenecké, vztahy bratranec – sestřenice, teta – neteř, ani faktické vztahy obdobné. Argumentem a contrario ve vztahu ke shora citovanému rozsudku Nejvyššího správního soudu č. j. 5 As 6/2010 – 63, je pak nutno dovodit, že reálný vztah rodič – dítě (jak je tomu v případě stěžovatele), nelze považovat za vztah „obdobný“ vztahu rodinnému vymezenému v § 15a odst. 3 písm. b) zákona o pobytu cizinců. Za takový by bylo možno považovat vztah, který by připomínal svou fakticitou vztah mezi rodičem a dítětem (nadto s ohledem na znění § 15a odst. 1 cit. zákona by muselo jít o vztah připomínající vztah mezi rodičem a dítětem mladším 21 let, neboť pouze takový rodinný vztah je vymezen v zákoně o pobytu cizinců), nikoli o skutečný vztah otec – syn.“*

[25] Výše uvedené závěry lze zcela vztáhnout i na situaci v nyní projednávané věci. Ačkoliv se výše uvedená citace týká vztahu rodič – dítě, není sporu o tom, že vztah prarodič – vnuk, je také vztahem rodinným ve smyslu § 15a odst. 1 zákona o pobytu cizinců, jak ostatně plyne již rozsudku č. j. 5 As 6/2010 – 63. Na stěžovatele nebylo možno aplikovat § 15a odst. 1 písm. d) a to z důvodu chybějící podmínky vyživovanosti, tedy nesplnění dalšího nutného předpokladu, jak již bylo uvedeno dříve. Kategorie osob v § 15a odst. 3 písm. b) je však náhradní kategorií pro osoby odlišné od osob uvedených v § 15a odst. 1 zákona o pobytu cizinců. Za vztah obdobný vztahu rodinnému proto nelze považovat vztah, který je ze své podstaty pro účely zákona o pobytu cizinců přímo vztahem rodinným dle § 15a odst. 1. Z toho důvodu stěžovatel do této kategorie spadat nemůže. Pro uplatnění této kategorie je nutné, aby byly kumulativně splněny obě

vyžadované podmínky, tedy zda je posuzovaný vztah obdobný vztahu rodinnému, a sdílení společné domácnosti. Naplnění pouze jedné z těchto podmínek (sdílení domácnosti) není dostačující, bylo-li prokázáno, že druhá podmínka nebyla splněna.

[26] K námitce rozporu rozhodnutí žalované s dosavadní aplikační praxí, kterou stěžovatel dokládá jinými rozhodnutími žalované, Nejvyšší správní soud konstatuje, že jak hodnocení žalované, tak krajského soudu jsou v tomto směru skutečně stručná. Poukazují na jiné skutkové okolnosti v předmětných případech v osobě žadatele, neboť se nejednalo o nezletilého vnuka občana EU. Ačkoliv odůvodnění odlišnými skutkovými okolnostmi je typickým důvodem odmítnutí námitky legitimního očekávání, Nejvyšší správní soud dodává, že v současném případě je třeba námitku porušení dosavadní aplikační praxe odmítnout s poukazem na skutečnost, shora uvedeným výkladem byla jednoznačně potvrzena zákonnost rozhodnutí žalované. Přiložil-li stěžovatel k žalobě dvě rozhodnutí, kde v obdobných věcech rozhodla žalovaná jinak, nezakládá to dle Nejvyššího správního soudu legitimní očekávání ve vztahu k žalobci. Nadto je třeba uvést, že tato rozhodnutí pochází z roku 2012 a žalovaná v jejich odůvodnění odkazuje pouze na již výše zmíněný rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 4. 2010, č. j. 5 As 6/2010 – 63, č. 2094/2010 Sb. NSS, ze kterého však dovozuje nesprávný závěr, a to že vztah prarodič – vnuk je vztahem obdobným vztahu rodinnému. Nadto je třeba zmínit, že z úřední činnosti jsou soudu známá rozhodnutí žalované, kdy naopak rozhodla obdobně jako v případě stěžovatele a § 15a odst. 3 písm. b) vykládala tak, jak Nejvyšší správní soud nastínil v rozsudku č. j. 5 As 6/2010 – 63 (srov. např. rozhodnutí přezkoumávaná v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 4. 2018, č. j. 1 Azs 453/2017 – 40, či ze dne 23. 2. 2017, č. j. 2 Azs 273/2016 - 43, týkající se otce stěžovatele a další). Nelze tedy ani uvažovat o žádné ustálené správní praxi, kterou by žalovaná svým rozhodnutím porušila.

[27] K otázce zkoumání přiměřenosti dopadu rozhodnutí do soukromého a rodinného života stěžovatele Nejvyšší správní soud předně předesílá, že v případě neudělení povolení k přechodnému pobytu nejsou na toto hodnocení kladeny tak vysoké nároky jako při rozhodování o zrušení pobytu (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 8. 2015, č. j. 6 Azs 96/2015 – 30 či ze dne 6. 8. 2013, č. j. 8 As 68/2012 – 39). Žalovaná v rozhodnutí poukázala na skutečnost, že otci stěžovatele nebylo uděleno povolení k přechodnému pobytu, stejně tak ani matce stěžovatele, jejíž rozhodnutí však nenabylo právní moci. Stěžovatel v zemi původu žil, navštěvoval tam i základní školu, má tam další příbuzné. K tomu krajský soud doplnil, že stěžovatel požadoval po správních orgánech detailní vypořádání řady dílčích aspektů, k čemuž pouze obecným způsobem rozporoval závěry prvostupňového správního orgánu. Vzhledem ke zmíněné judikatuře, na kterou krajský soud též odkázal, však shledal hodnocení dostatečným. Sám se poté dále konkrétně a detailně věnoval jednotlivým dílčím námitkám spočívajícím v porušení Úmluvy o právech dítěte, problémy s využitím systému Visapoint a školní docházky žalobce. Stěžovatel naopak v kasační stížnosti pouze obecně brojil proti tomu, že žalovaná a krajský soud se dostatečně nevypořádaly s otázkou přiměřenosti a nezjistily dostatečně skutkový stav. Tento argument podepřel citací rozsudků ESLP, obsahujícího obecná kritéria, která by měl soud při hodnocení otázky přiměřenosti vzít do úvahy. Nijak však konkrétně neuvedl, která kritéria v jeho případě žalovaná nezohlednila a které žalobní námitky krajský soud nevypořádal. Nejvyšší správní soud však v rozhodnutí žalované ani rozsudku krajského soudu žádné vady neshledal. Žalovaná ke zjištění skutkového stavu a poměření

možného zásahu do soukromého a rodinného života použila i poznatky získané ze správních řízení o žádostech stěžovatelových rodičů, nelze proto souhlasit se stěžovatelem, že své rozhodnutí založila na domněnkách. Ani tuto námitku tedy Nejvyšší správní soud neshledal důvodnou.

IV. Závěr a náklady řízení

[28] Žalobce se svými námitkami neuspěl. Jelikož Nejvyšší správní soud neshledal důvod pro zrušení napadeného rozsudku z úřední povinnosti (§ 109 odst. 4 s. ř. s.), zamítl kasační stížnost jako nedůvodnou (§ 110 odst. 1 s. ř. s.).

[29] O návrhu na přiznání odkladného účinku Nejvyšší správní soud nerozhodoval, neboť rozhodl bez odkladu o věci samé.

[30] O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 za použití § 120 s. ř. s. Žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti, neboť neměl ve věci úspěch. Žalované žádné náklady nad rámec její běžné úřední činnosti nevznikly, proto jí soud náhradu nákladů řízení nepřiznal.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 12. září 2018

JUDr. Marie Žišková
předsedkyně senátu